За тридев’ять земель, у тридесятім царстві
Та в іншім государстві,
Якийсь-то хвабрий молодець
(Чи дворянин він, чи купець —
Про те вже не скажу вам, братця,
Щоб іноді не пробрехаться…) —
Та що утяв!.
Послухайте! Узяв
Покинув жінку та й поплівся,
Хто його зна — куди й чого…
От потім чують про його,
Що десь він аж на двох жінках ще оженився,-
Такий пройдисвіт був.
От якось цар про се почув
Та зараз же бомагу й посилає,
Щоб беззаконника такого-то схопить,
Приставити у суд — і там його судить;
А всім судейським натякає,
Що ділом не вертіть
(Видно, цей гріх у них буває!),
А так йому, поганцю, присудить,
Щоб більше вже ніхто не мусив так робити,
Коли на світі хоче жити;
"А якщо зробите не так,-
Повішаю усіх, неначе тих собак".
Не знає бідний суд, де діться,
Усіх циганський піт пройма,
А ділові ладу нема:
Як не присудять — не годиться;
Бо вже доводилось судить —
Так капосний народ не дуже щось боїться…
Ну що його робить?.
Возилися, возилися
Та якось і вмудрилися
Прояву осудить.

Зібралися пани, поприбігали люде
Дивитися — що буде,
А суд гуртом рішив:
"Щоб беззаконника провчити,-
Определити,
Щоб він з трьома жінками жив".
Дивується народ та й дума: "От удрали!
Теперечки ж усі пропали:
Повішають дурних!"
Аж ні! Поперед всіх
Повісився пройдисвіт на осиці
(Видно, жінки були завзяті птиці!).
Та й що ж ви думаєте? Казус сей
Так налякав усіх людей,
Що більше вже ніхто із глузду не скрутився;
І досі не чутно, щоб хто на трьох жінках
В тім царстві оженився.
1853.